

Komentář k evangeliu: Slavnost Seslání Ducha svatého

Evangelium a komentář k neděli Seslání Ducha svatého. Ježíš nečeká, až se jeho učedníci promění v odvážné muže, aby je mohl poslat ven, posílá je právě tehdy, když jsou unavení, protože jejich pokoj a síla nepocházejí z jejich lidských vlastností nebo z nejpríznivějších okolností. Pocházejí z Ducha svatého, kterého právě v té chvíli přijímají.

07.06.2025

Evangelium (Jan 20,19-23)

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha Svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Komentář

Nastaly Letnice: svátek Ducha svatého par excellence. Třetí osoba Nejsvětější Trojice, Božská osoba,

která tiše a nenápadně dovršuje své dílo posvěcení, dnes propuká vší silou své moci, aby nám připomněla, že je to On, kdo tvoří církev.

Scéna, kterou nám předkládá evangelium svatého Jana, nepřestává být paradoxní. Nacházíme se v podvečer neděle Zmrtvýchvstání Páně. Z vyprávění čtyř evangelistů víme, že ten den byl hektický: příchody a odchody od hrobu, ujišťování lidí, že viděli Pána, ti dva z Emauz, kteří šli zklamaní a vrátili se jásající, pláč, objetí, údiv a především radost, velká radost. Svědectví – Magdaléna, Petr, Kleofáš – stačí k tomu, aby i ti největší skeptici začali pochybovat o své nevěře.

A přesto tytéž lidi nyní nacházíme schoulené ve svých domovech ve strachu.

Lidské dějiny se navždy mění: Kristus je vzkříšen. Přestože se v apoštolech odehrávala tato změna,

stále v nich zůstávaly zbytky onoho strachu, který je vedl k tomu, že ho na Kalvárii opustili, rovněž ze strachu, že dojdou stejného konce.

A tak zatímco se všechny tyto pocity v těchto zamilovaných srdcích bouřily, objevil se uprostřed nich Ježíš.

Pro náš křesťanský život je velmi důležité, abychom pozorně sledovali gesta, která Pán činí. Zejména tato scéna je zásadní pro pochopení toho, jak Bůh reaguje na naše obavy, které jsou často překážkou bránící nám odpovědět na jeho milost.

Ježíš činí čtyři věci: dává jim pokoj, zve je k rozjímání o svých ranách, svěřuje jim poslání a spolu s tím i možnost odpouštět hříchy.

Je opravdu krásné vidět, jak Pán reaguje na jejich strach: povoláním. Boží volání, které s sebou nese

význam poslání, je samo o sobě odpovědí na slabost a zbabělost.

Ježíš nečeká, až se z učedníků stanou odvážní muži, aby je mohl vyslat. Posílá je právě tehdy, když jsou unavení, protože jejich klid a síla nepocházejí z jejich lidských vlastností nebo příznivých okolností. Pocházejí z Ducha svatého, kterého právě v té chvíli přijímají.

Církev byla utvořena, je utvářena a vždy bude utvářena působením Přímluvce. Naším úkolem není nic jiného než nechat se jím vést, a proto ani zábrany, ani ješitnost nemají žádnou cenu.

Od této chvíle nebude život apoštolů nic jiného než hlásat na všech místech, že Ježíš je Pán. Ale jak říká svatý Pavel ve druhém čtení, abychom to mohli tvrdit, potřebujeme Ducha svatého (1 Kor 12,3). Bez pomoci třetí osoby Nejsvětější Trojice nemůžeme v

duchovním životě udělat ani krok, ani ten nejmenší. Proto v sekvenci předcházející hlásání evangelia při dnešní mši svaté říkáme: Bez tvé síly není v člověku nic.

Dnešní slavnost je skvělou příležitostí, abychom s vírou prosili o obnovu našeho duchovního života a přimlouvali se za křesťany na celém světě. Jan XXIII. při svolávání Druhého vatikánského koncilu žádal o modlitby za to, co nazval „novými Letnicemi“ v církvi. Tento výraz, nové Letnice, by nám mohl posloužit jako snaha, která charakterizuje náš vztah k Duchu Svatému.

Proto se můžeme obrátit k Marii, nepostradatelné průvodkyni toho, co dnes slavíme, a učit se od ní odpovídat na každý podnět, který k nám přichází od Ducha Svatého. Pannu také znepokojila přítomnost a zvěstování anděla (srov. Lk 1,29). Její reakci však neurčoval strach, který

pocítovala, ale jistota, že je to Bůh,
kdo ji volá.

Tak se chová církev, tak se chovali
svatí, tak Duch svatý očekává, že
budeme žít. Sami to nedokážeme, ale
s Ním ano.

Luis Miguel Bravo Álvarez

Luis Miguel Bravo Álvarez

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
komentar-k-evangeliu-slavnost-seslani-
ducha-svateho-2/](https://opusdei.org/cs-cz/article/komentar-k-evangeliu-slavnost-seslani-ducha-svateho-2/) (03.04.2026)